

Горски се събуди като подводно растение.
 Нямахте представа дали беше в блато или езеро.
 Цветовете бяха замъглени, формите неясни.
 Имаше само сумрак, в който нищо не можеше да бъде категорично.
 Единственото, което почти сигурно съществуваше, беше вътрешното усещане.
 Горски усети корените си, усети стъблото си, размърда го съвсем незабележимо във воднистата материя, помахаша с листа.
 Разбра, че има глава, нещо недоразвито, нещо кръгло, което стоеше отгоре на стъблото.
 Можеше и да се лъже.
 Но някак чувстваше, че в този овал има огромна сила, невероятен потенциал.
 В същото време корените бяха самото удоволствие.
 Сладката отмала да смучеш от хранителните води беше неизказано силна.
 Да пуснеш още едно коренче, после още едно... Всяка нова дълбочина, носеше нови, неизказани, неочаквани наслади.
 Горски можеше да накара част от засмуканата сладост да тръгне нагоре по стъблото и да стигне дори до главата му.
 Но беше толкова трудно, толкова изтощително, почти невъзможно.
 Трябваше да престане да мисли за корените и да се съсредоточи върху нещо недоказано, неизвестно, вероятно излишно – този кръгъл въпрос, който беше част от него. Заслужаваше ли си?
 Горски изпрати няколко поредни порции засмукана енергия нагоре по тялото си.
 Не след дълго стъблото му се източиха и удължи, а след още няколко засмуквания кръглата енигма над него порасна.
 Горски започна да вижда проблясъци светло. Водата около него вече беше по-прозрачна.
 Усилията да расте станаха по-поносими.
 Водата, все по-бистра, вече имаше светли прозрачни балончета в себе си, докато една сутрин,
 Горски усети как главата му се разтваря едновременно във всички посоки на света и отвътре се разливат прекрасни бели цветове със слънчевожълто по средата.
 Усети, че водата над него свършва.
 Още малко нагоре и щеше да излезе отвъд онази черта, зад която вече няма вода.
 Усещаше бистрата прозрачна течност пълна с въздушни мехурчета,
 а над себе си виждаше ярка, прекрасна светлина, към която сега се беше устремил.
 Следващият миг като че ли беше пълен с музика.
 Горски бавно премина линията на повърхността,
 видя истинския образ на Слънцето, помириса небето,
 разгледа прекрасното зелено на тревата и дърветата.
 Чу ромона на водата покрай далечни кръгли, бели, прекрасни камъни.
 Видя другите цветя.
 И една пчела - ох – ох! Ох! ОХ!

О, да! О! Да!

Струваше си цялото усилие.